

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-06-28)

Citation: Anker, Carsten Tank: "BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-06-28)", i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 329. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000088.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

21.

London, sluttet 28. Juni 1814.

Deres Kongelige Høihed.

Min naadigste Herre.

Give Gud, min Depeche med Sneedorff og Konow, især den sidstnævnte, var nu i D. K. Høiheds Hænder. Deraf vil D. K. Høihed have seet, hvad Hardenberg ytrede om Kommissarierne. Igaar talte jeg atter med ham om denne vigtige Sag. Han vedbliver følgende Sætninger:

1. At Norge ikke maa vente at blive isoleret uafhængig, men at Foreningen med Sverige bliver uundgaaelig. England ønsker dette for at danne en Vold mod Ruslands tiltagende s. 330 Magt. Rusland ønsker dette for siden at kunne disponere [raade] over disse to Riger til Keiser Alexanders Nevø; thi man lader sig tydelig forstaa med, at Ponte-Corvo ikke attraar at forblive i Sverige, men at han er disponeret til at overgive den svenske Trone mod at erholde et eller andet Fyrstendømme til rolig Nydelse. Han er foranderlig, misfornøiet, irriteret og let at dreie af sine Entours [Omgivelser]. Østerrig maa formodes at ønske det samme og af samme Grund som England.

Preussens Mening er ikke klar, og om jeg ikke tager Feil, er Hardenberg ikke tilfulde underrettet herom. Faderen siger det neppe til Sønnen. Jeg mistænker Preussen, thi Rusland vil favorisere det ved at skaffe det Svenske Pommern. Preussen er vel altsaa bestukket og af Ruslands Mening. Frankrig har vel ingen Plan endnu, men det vil ei vare længe, førend Talleyrand vil fatte en saadan, som kan stemme med dets Interesse, og hvad denne bliver, kan man gjætte sig til. Jeg mener, den bliver for Rusland af Frygt for Østerrigs Forøgelse af Indflydelse. Heri kan jeg dog let tage Feil, men jeg tror, at Frankrigs Parti bliver overalt ikke saa hastig erklæret, skjønt hemmelig fattet.

2. Man spørger, om D. K. Høihed har Ammunition nok, om Nordmændene er urokkelige i Beslutningen ei at underkaste sig, og om der er Proviant nok?

At jeg har kunnet give betryggende Svar om de tvende sidste Punkter, har glædet alle dem, der interesserer sig for D. K. Høihed og Norge. Angaaende det første Punkt har jeg ikke villet være eller troet at burde være meget bestemt. Jeg har gjort Kongen af Danmark den Ret og sagt, at han havde udrettet alt muligt for at forsyne Norge dermed, men om Kampagnen skulde vedvare længe, da kunde man vel komme til at mangle. Men man fandt da vel paa Raad. Min Aarsag for at tale ubestemt er denne, at man ikke skulde fatte Mistro til Evnerne at resistere [gjøre Modstand]; deraf kunde virkes Frygt for at understøtte. Det engelske Ordsprog: Help Yourself, and Your friends will love You [hjælp dig selv, og dine Venner vil elske dig] er anvendeligt paa mange Tilfælde.

Hardenberg forsikrer, at man bar meget spurgt om dette og om alt andet, der kan virke Tiltro og Respekt. Lige s. 331 Spørgsmaal har man gjort mig i en virkelig Forstand. Hine har spurgt i politisk Hensigt og Deltagelse.

Man kan ei forundre sig over eller fortryde paa deres Uvidenhed. Norge har hidindtil ingen videre Interesse opvakt end hvert andet, ubekjendt Land. Omstændigheder har hævet Norge i dette Nu, og D. K. Høihed har hævet Omstændighederne til Betydenhed og [til] Statsanliggender.

3. Jeg har, siden dette blev paabegyndt, atter havt en lang Samtale med Baron Hardenberg i et hemmeligt Møde paa tredie Sted efter hans Anmodning.

Med nye Data, igjentagne Argumenter og bestyrket Overbevisning forsikrer han, at saavel England som Preussen fæster et vaagent Øie paa D. K. Høiheds Person som det vigtige Middel, ved hvilket begge dissers hemmelige Hensigter kan vorde opnaaede.

Det er og bliver afgjort, at Ponte-Corvo er dem forhadet, og at man ønsker intet heller end at blive hans Paahæng kvit saavel som hans Person.

D. K. Høiheds Standhaftighed ikke at frafalde den paabegyndte Plan, men med Energi, Mod og militære Bedrifter at lede Nordmandens Kræfter til Seir — uden at tage de dermed forbundne Opofrelser i Betænkning — vil bestemme disse tvende Staters offentlige Erklæring til D. K. Høiheds og Norges Fordel.

D. K. Høihed kan ikke betragte med Mishag, at man i et saa yderst vigtigt Anliggende vil overbevisne sig om, at D. K. Høihed var og blev den Mand, som disse Stater kunde stole paa saavel i militære Hensigter som under en roligere Statsstyrelse, paa hvilket D. K. Høihed har aflagt saa store og overbevisende Prøver.

Hverken Hardenberg eller jeg tvivler noget Øieblik om, at Hensigten med Moriers Sendelse jo er og har været: at vorde nøere bekjendt med D. K. Høiheds Person, Talenter og Ytringer om Fasthed. Det er ligefrem,

at Kundskab om Folkets Determination, Enighed og hengivne Troskab har ikke mindre været Grjenstand for denne Sendelse.

Ved at underrette Hardenberg om Ankomsten af den Kurer, Løitnant Luccas, som Morier har hidsendt, har Hardenberg ved s. 332 Faderen søgt at skaffe sig Oplysning om Indholdet af Moriers Depeche, og med Bekymring har han sagt mig, at deri skulde findes noget, som tilkjendegav Tvivl om den ønskede Standhaftighed. D. K. Høihed skulde have ytret til Morier noget, som pegede hen til, at Deres fornemste Hensigt var at skaffe Norge en god Konstitution og for det første intet videre. Dette har bekymret Hardenbergs Fader, da han frygtede, at man her vilde udlede deraf, at D. K. Høihed ikke blev det Middel, som England og Preussen ønskede at finde i D. K. Høihed til Udførelse af dette store Verk.

21

Jeg har forklaret D. K. Høiheds Ytringer til Morier — forudsat Morier har rapporteret Sandhed, og at hans Depeche virkelig har indeholdt samme — hel anderledes: D. K. Høihed kunde dermed slet ingen anden Hensigt have end at sætte England i Uvished for dermed at vinde Tid. Ubekjendt med sande og hemmelige Hensigter som ovenberørte var disse Ytringer i mine Tanker særdeles kloge, thi de sigtede jo til at forebygge Udbruddet af de Voldsomheder, hvormed man truer, og jo længere dette Øieblik kunde udhales, jo mere vilde Omstændighederne udvikle sig til Norges Fordel.

Jeg bad derfor indstændig, ja, paastod, at Hardenbergs Fader maatte søge at faa Moriers Depeche at se og da at læse den i det Lys, jeg nu havde fremsat for at fælde en rigtig Dom. Hardenberg tilstod Nødvendigheden heraf og tilstod derhos, at Faderens Kundskab om Moriers Depeche var endnu ingenlunde tilstrækkelig.

D. K. Høihed indser af alt Forestaaende, at man kan med Gavn, ja, at man bør, udvide Fortroligheden til Morier: Ved at betro ham, at D. K. Høihed under intet Vilkaar forlader Norges Sag, at He opgiver Arveretten til Danmarks Trone, endelig at De vil staa og falde med Norges Sønner — siger D. K. Høihed jo netop den urokkelige Sandhed og netop, hvad England og Preussen ønsker at vide og være forvissede om.

Saamange Omstændigheder overtøyer mig om Rigtigheden af alt dette, at jeg med grænseløs Frimodighed tilraader, saafremt det ikke endnu er skeet, gradevis at lade Morier kjende D. K. Høiheds ufravigelige Beslutning. Om Morier ved sit s. 333 Forhold klarligen beviser at fortjene det, da ogsaa at lade ham forstaa det antagelige af en udvidet Hensigt, nemlig: Muligheden af Foreningen under D. K. Høihed.

Selv overbevist, at, om la grande politique — saaledes kaldes Planen for Englands Ro — krævede denne Forening, da blev D. K. Høihed den eneste Person, der kunde gjøre dette muligt. D. K. Høihed indsaa, hvor personlig ulykkelig De gjorde Dem, men De havde lovet ethvert Offer til Norges Ro. Ponte-Corvo afskyr man, og han vilde desuden indvikle Norge i Ulykker.

Mig synes, D. K. Høihed gjerne kunde lade Morier vide, at De var underrettet om Ponte-Corvos Fald, de Allieredes Opinion og om Ruslands farlige Anlæg og Konnektion med ham.

4. Hardenberg fortalte mig, at her allerede er Kjendsgjæringer til Bevis for, at ikke alene Preussen, men endog Rusland er afkjølet i deres varme Understøttelsesplan for Ponte-Corvo. Denne har allerede forlangt med den ham egne Impertinence [Paagaahed] den ham belovede Understøttelse af Tropper. Istedetfor 35000, som lovet, har Rusland allerede nedsat Tallet til 8000, hvorom der dog endnu ikke er givet Ponte-Corvo nogen Vished. Preussen, istedetfor 15000, vil bestemt ikke overlade P.-C. mere end 3000. Endog disse har Hardenbergs Fader, der i dette Tilfælde taler afgjørende, sagt Sønnen, at han ikke vil levere ham; derimod maaske en vis Sum Penge. Disse er store og trøstende Omstændigheder. Sønnen har lovet mig at afmale for Faderen den Galskab, det vilde være i saaledes at opofre disse Folk, hvoraf der neppe vilde komme en Mand levende tilbage. Overalt betænker man sig nok, førend man overlader Tropper til Ponte-Corvo for at understøtte hans forfængelige Planer, der blot sigter til at hæve hans Person som en rar Feltherre. Rusland og Preussen kunde være sikre nok paa, at deres Folk blev de første, han sendte i Ilden. Desuden forestaar her nok andet Brug for Ruslands og Preussens Kræfter, thi Hardenberg forsikrede mig ganske bestemt, at Østerrig allerede havde en Arme paa 150000 Mand staaende paa Grænsen af Galicien; — et Faktum, der noksom viser, at Østerrig forudser, hvad Alexander fører i sit Skjold. Der siges bestemt, skjønt hemme-s. 334 ligen, at Alexander møder ved Kongressen i Wien som Konge af Polen.

Denne Omstændighed og de mange flere, mine Depecher vedrører, er os Borgen for, at Norge har en Ven i Østerrig.

5. Jeg kan nu saa meget mere berolige D. K. Høihed angaaende de 8000 Mand Russere, som jeg frygtede var hemmeligen bestemte til et Angreb paa Norge, som Grev Rasoumoffsky, siden jeg sidst tilskrev D. K. Høihed, har positivt forsikret mig, at vi i denne Henseende kunde være fuldkommen rolige.

Paa mit fortrolige Spørgsmaal, om Alexander virkelig agtede • at understøtte Ponte-Corvo med Hjælpetropper, gjorde han mig den mest betydende Grestikulation til Betyggelse om det modsatte.

Alting forener sig, synes mig, til Beroligelse fra den Kant, men derimod kan jeg ikke andet end styrke D. K. Høihed i den Forvisning, at P.-C. med egne Kræfter vil angribe Norge. Dette er vel at beklage, men ikke at undgaa. Der kan hænde P.-C. meget, ikke alene under Feltoget, men endog forinden.

6. Ponte-Corvo har i en stolt Tone tilskrevet Benningsen, at Alexander havde overladt ham den hele Arme, som stod under Benningsens Kommando og ytret sig med at ville gjøre et Angreb paa Holsten for derved at tvinge Danmark til at opfylde Traktaten; men Hardenberg sagde, at de Allierede ingenlunde vilde tillade ham nogen Conquête [Erobring] paa den Kant. Overalt er Benningsen intet Barn, og uden Ordre handler han vist ikke.

7. Efterat være kommen saa vidt, har jeg atter talt med Hardenberg, som i denne Mellemtid har havt en Samtale med sin Fader, og begge vedbliver ikke alene at beklage, men endog at være urolige over Moriers Depeche, hvori han skal have rapporteret, hvad jeg i den 3. Post omstændeligen har forklaret. Vel har Faderen endnu ikke seet Depechen, men han skal paanyt være bleven underrettet om Indholdet deraf, ganske vist fra en og samme Kilde skjønt muligens gennem flere Personer. Jeg har straks med Heftighed, med mange og fornyede Grunde afvist endog Muligheden af denne Forandring hos D. K. Høihed og ganske bragt Hardenberg over til min Mening. „Men," sagde s. 335han, „alt dette overbeviser ikke de andre." »Den Tanke," sagde han, „at Omstændighederne skulde have formaaet D. K. Høihed at fratage den forrige Bestemthed, vilde svække deres Tillid, som havde store Hensigter at stole paa D. K. Høihed."

Brouillons [Opviglere] og Ildesindede vil ogsaa kunne trække Fordel af denne Forandring for at opnaa deres Hensigter.

Jeg vil ikke tale om den hele norske Nation. Den vilde jo blive ulykkelig, om Indberetningen var sand. Om D. K. Høiheds egen hellige Person vil jeg intet sige, thi Afgrunden er indlysende. Saaledes blev under alle Betragtninger den paastaaede Forandring i Grundsætninger det største Onde, der kunde træffe os alle.

Hardenberg løb straks hen til Faderen for at betrygge ham paa Grund af det meget, jeg sagde ham. Jeg har paanyt talt med Hardenberg, som har tilstaaet mig, at Faderen var nogenlunde bleven beroliget, forsaavidt ham selv angik, men ikke nok i Hensyn til de andre, som man jo ikke havde noget at meddele for at opveie Moriers Fortælling. Hardenberg berettede mig den Anekdote, at hans Fader havde interromperet [afbrudt] ham midt i Meddelelsen af de Grande, jeg havde opgivet, sigende: „Je comprends, il a voulu gagner du temps." [Jeg forstaar, han har villet vinde Tid.]

Imellem min første og anden Samtale med Hardenberg kommer Etatsraad Knudtzons Søn til mig for at vise mig et Brev, han havde faaet fra sin Fader med Moriers Kurer, dateret Christiania d. 8. Juni. Deri fandt jeg adskillige bestemte og oplysende Anmerkninger, som bestyrkede, hvad jeg havde sagt til Hardenberg, og jeg lod derfor i Minutet tage en Ekstrakt af Brevet i Hensigt at forevise det til Hardenberg. Han glædede sig derved, sigende: „Nu har vi dog en Autoritet, thi Deres Navn tør jeg ikke nævne, da det er og maa forblive en Hemmelighed, at vi to er bekjendte med hinanden. Desuden anser man jo Dem for partisk og en af Hovedmændene, der modsætter sig Foreningen mellem Norge og Sverige."

Det blev da aftalt, at jeg skulde meddele ham Ekstrakten, skreven af en fremmed Haand, og sende ham den imorgen betids. Han vil meddele den til sin Fader, som han ikke tvivler s. 336om vil oversætte den for Lord Castlereagh, da der just imorgen skal holdes en vigtig Konference, og hvor der vil blive Kvæstion om Norges Anliggende. Sønnen vilde formaa Faderen til at kjøre betids til Lord Castlereagh for at kunne tale med ham, førend de øvrige Ministre kommer, „og," sagde Hardenberg, „i Tilfælde af Tvivl kunde man lade Knudtzon komme for at bekræfte personlig Ekstraktens Sandfærdighed for Lord Castlereagh, thi af Hardenbergs Fader venter vi ingen Tvivl.

8. Medens Hardenberg var hos mig i Formiddags, lader Mr. Cooke sig melde. Jeg havde tilskrevet ham for nogle Dage siden for paa en passelig Maade at bringe mig i Erindring hos ham i Anledning af en Hilsning, han havde ladet mig gjøre om at ville besøge mig, men som jeg i 3 à 4 Dage forjæves havde ventet paa. Her kom nu frem den gamle Sang om Nødvendigheden for mig at forlade England, som spøgende blev besvaret med de gamle Grunde. Men med Energi, ja, med Entusiasme, sagde jeg ham: „Gid dog det engelske Ministerium kunde overtale sig til at behandle mig med Aabenhed."

„Hvad mener De?" svarede han.

„Hvad jeg mener? Jeg mener, at de [Ministrene] ikke mener, hvad de siger, naar de vil, at jeg skulde reise bort, og naar de siger at ville bortgive Norge til Sverige. Det er plat umuligt, at de kan ønske enten [nogen?] af Delene. I mig har de det bedste Redskab, de nogensinde kan møde, for at mediere Tingene til det Resultat, som dog absolut vil blive Enden, og de kan nu ikke mere ønske Norge overgivet til P.-C., om de ogsaa har ønsket det før, og jeg erklærer Dem herved bestemt, Mr. Cooke, at Ponte-Corvo faar i al Evighed ikke Norge." Jeg sagde dette med Eftertryk. At han gav nøie Agt, det vil D. K. Høihed erfare af hans Svar. Dette var:

„Vi har ikke at bestille med hans Person. Vor Traktat er indgaaen med Kongen af Sverige."

„Godt," min Herre," [sagde jeg], „men Omstændighederne er ikke mere de samme, som da den var indgaaen, ikke engang de samme, som da vi havde vore første Samtaler om denne Materie."

s. 337, „Yes, they are precisely the same." [Jo, de er netop de samme], svarede han.

„Undskyld mig," svarede jeg, „dette er de ingenlunde; derom ved jeg nu god Besked."

Mit Countenance [min Holdning] — saafremt mit Ansigtstræk udtrykte, hvad der var min Hensigt at tilkjendegive — viste ham nok, at det nu var forgjæves at bilde mig noget ind. Han tang ogsaa, men saa mig stivt i Øinene.

Jeg sagde ham derpaa, at jeg havde været hos ham for at forelæse ham D. K. Høiheds Tale ved Rigsdagens Aabning, hvoraf han skulde have hørt, at man havde givet en falsk Indberetning, da man paastod, at D. K. Høihed havde erklæret offentlig at være vis paa Understøttelse fra England, og ligesaa ilde er de underrettede, naar de tror, at der eksisterer Partier i Norge, som ønsker Foreningen med Sverige.

„Den Mand, hvis Navn jeg virkelig ikke vilde nævne, saafremt deres Aviser ikke havde angivet ham som Formand for det Parti, der ønskede Foreningen, nemlig Grev Wedel-Jarlsberg, har netop været Medlem af Komiteen, som udarbejdede Konstitutionen og hans Svigerfader [P. Anker], som er bleven mistænkt for at være af Grevens Mening, har været Præsident ved Rigsdagens Aabning. Døm nu om det usandfærdige i alle disse Fortællinger.

Mig maa De tro i alt, hvad der angaar Norge."

„You!" svarede han, „You are precisely the person, who are so obstinate. It is You and Your friends only, who resist the Union." [„Dem!" svarede han, „De er jo netop den mest stivsindede. Det er kun De og Deres Venner, som modsætter sig Foreningen."]

„Jeg er vis paa," svarede jeg, „at Mr. Morier ikke har berettet Dem noget saadant; thi han maa have erfaret, at det hele Folk modsætter sig Foreningen."

„Netop han har skrevet. at der er en stor Mængde, som ønsker Foreningen."

Jeg slog paa Nakken med en moquant [overlegen] Mine, som om jeg vilde sige: Saadant Sniksnak er det ikke værd at svare paa! Men han blev ved :

s. 338, „Tro ikke," sagde han, „at jeg blamerer Dem derfor." You play Your game and I play my game. [De spiller Deres Spil og jeg mit.] „Vi fortryder ikke paa, at De vedbliver Deres Sætning [Paastand], men De maa heller ikke forundre Dem over, at vi vedbliver vor."

„Ak!" svarede jeg, „jeg spiller intet Spil. Jeg er for gammel til at nedlade mig til diplomatiske Kunstgreb, og aldrig skal De erfare, at jeg har bunden Dem en Usandhed paa Ærmet. Det er dog ret uheldigt, at De ikke vil fæste Tro til, hvad jeg siger. Gjorde De dette, da vilde meget vindes derved for den gode Sag."

„Jeg gjør Dem ingen Bebrejdelser," sagde han, „fordi De spiller Deres Kort; men De kan ikke blive længer her, De maa reise, og jeg kan sige Dem, at man mistænker os for at slutte hemmelige Traktater med Dem, siden De forbliver saa længe her i Landet. De har ønsket at tale med Lord Castlereagh. Han kan jo ikke se Dem. Deres Mission bestod i at overtale os til at understøtte Deres Uafhængighedssystem, og derpaa har jo Lord Liverpool givet Dem det fornødne Svar. Saaledes er jo Deres Mission til Ende?"

Herpaa indlod jeg mig naturligvis ikke, men svarede spøgende: „Jeg ved, De har det i Deres Magt at sende mig ud af Landet."

Nu fortalte han mig, at Morier var bleven meget vel modtaget af D. K. Høihed, at han havde Ordre herfra ikke at indlade sig i nogen Underhandling, saafremt D. K. Høihed havde paastaaet, at han skulde handle med D. K. Høihed som Norges Regent, og han lagde til, at D. K. Høihed havde været saa klog [so wise] ikke at gjøre nogen Vanskelighed i denne Henseende. „We have sent Mr. Morier," sagde han, „to the Prince of Denmark." [Vi har sendt Hr. M. til den danske Prins.]

Han gjentog iøvrigt, at England skulde skaffe Norge alle de Konditioner, man med Grund kunde ønske, og at man tillige vilde forskaffe mig for min Tilbagereise alle de Bekvemmeligheder, jeg kunde forlange.

Vi forlod hinanden spøgende.

Overalt bør jeg sige, at han dennegang var meget mindre ubehagelig end de forrige. Det skulde vel heller ikke betyde s. 339 andet end godt, at han nu besøgte mig istedetfor at lade mig hente, som de forrige [Grange].

Hardenberg, som var hele Tiden indelukket i et andet Værelse, fortalte jeg vor hele Samtale, og skjønt han

deraf troede at kunne uddrage Bekræftelser paa den ubehagelige Omstændighed, at Morier havde indberettet noget ufordelagtigt, som oven meldt, ansaa han det dog for et Bevis paa personlig Velvillighed, at han [Mr. Cooke] var kommen til mig. Jeg har glemt at tilføie, at Mr. Cooke sagde mig paa mit Spørgsmaal, at de Allieredes Kommissarier endnu ikke var komne til Norge, men underveis didhen.

9. Jeg skylder at berette som en veiledende Anekdote, at Hardenberg havde ønsket Audients hos Alexander, og at Faderen havde skrevet til den russiske Minister med Anmodning om at udvirke saadan Audients for hans Søn. Dette fortalte Hardenberg mig formodentlig i den Tanke, at Audientsen ikke skulde blive ham negtet. Nogle Dage derefter spurgte jeg ham, om han havde seet Alexander. Med en liden Grad af Forlegenhed svarede han nei, og lagde straks til, at Alexander havde gjort mange Undskyldninger for Mangel paa Tid. Disse omtalte Undskyldninger tager jeg noget i Tvivl, thi Danmark, og hvad hører til samme, staar saare usselt anskrevet næsten allevegne.

Hardenberg har med denne Post erholdt Storkors af Danebrog i Anledning af den Handelstraktat, han har sluttet med Preussen. Hvo, der kjender disse tvende Staters kommerciale Forhold til hinanden, vil let fatte, at bemeldte Handelstraktat maa være ret vigtig.

10. Freden, som nu skal særskilt sluttet mellem Danmark og Preussen, er en Transaktion, som er overdraget til Bourke at fuldføre med Hardenbergs Fader.

11. Hardenberg og Bourke har igaar mødt hinanden hos Faderen, og der har sidstnævnte opvist et Brev fra Statsminister Rosenkrantz, fuldt af dyb Visdom. Deri skal forekomme mange lærerige Bemærkninger over Nordmandens Vildfarelse og over D. K. Høiheds Feilskridt, sluttende med nogle beroligende Sentenser, hvorlunde D. K. Høihed efter al Formodning inden kort vilde indse og fortryde det paabegyndte, ligesom og de stakkels Norske inden kort vilde frafalde den Roman, de havde sat sig i Hovedet om Uafhængighed. Med faa Ord, at det ikke vilde s. 340vare længe, førend alt vilde jevne sig til de Allieredes fuldkomne Fornøielse.

Det kjøbenhavnske Kabinet vedbliver altsaa at udmerke sig med dyb Tanke og gode Efterretninger! Imidlertid har det politiske Væv en skadelig Virkning her og forøger de utallige Vanskeligheder, man har at stride imod. Men det maa ikke hjælpe. Seiren bliver saa meget mere hæderfuld for D. K. Høihed. Hardenberg ytrede den ikke ugrundede Formodning, at Bourke maa have Ordre til at paadrive min Bortsendelse.

12. Om 3 eller 4 Dage reiser Hardenbergs Fader og formodentlig de øvrige fremmede Statsministre. Jeg har adskillige Gange insisteret paa at tale med hans Fader, men han forsikrer, at han ikke tør imodtage mig, og lægger til, at han gjerne ønskede det. Idag er det dog aftalt, at jeg kommer til at møde ham paa den første Station, naar han reiser herfra.

Iforgaars havde Hardenberg havt en Samtale med Grev Meerfeldt, der, som H. forsikrer, havde ytret sig meget til min Fordel paa Grund af den Samtale, jeg havde med ham.

13. Jeg har idag skrevet til Prins Metternich og forlangt en Entrevue [Sammenkomst]. Det er meget sandsynligt, at han ikke faar Tid til at modtage mig; men jeg vil ikke have at bebreide mig nogen Forsømmelse.

14. Jeg har nylig gjort Bekjendtskab med Hertugen af Sussex. Det er en superb Mand, fuld af Ild og Frimodighed, forenet med Indsigt. Hans Deltagelse i Norges Sag var mandig og veiledet af de kraftigste Argumenter. Han gjorde de oprigtigste Ønsker for D. K. Høihed, og jeg maatte besvare mange grundige Spørgsmaal. Hertugen af Gloucester, med hvilken han er paa den fortroligste Fod, havde ladet ham læse D. K. Høiheds Brev, hvormed han var særdeles tilfreds. Hvor ilde, at de begge er i Oppositionen!

15. Hos Grev Rasumowsky gjorde jeg Bekjendtskab med Mr. Adair, som havde været Minister i Wien. Denne oplyste Mand interesserer sig ligeledes i høi Grad for D. K. Høihed og Norge. Han gav mig mange gode Efterretninger. Desværre, han ogsaa er i Oppositionen.

s. 34116. Forhandlingerne paa Eidsvold har jeg oversat, og er [de] idag indrykkede i The Pilot, et Blad, hvoraf jeg giver mig den underdanigste Frihed at fremsende et Eksemplar.

17. Dette afgaar herfra med Kjøbmand Mørck til Holland for at afsendes med første sikre Skibsløiighed til Norge. Om nogle Dage sender jeg Løitnant Ring med Duplikat og med det videre, jeg inden den Tid finder Pligt underdanigst at indberette. Min Broder er i denne Tid ret svagelig. Jeg nyder en meget god Helbred, uagtet de politiske Vanskeligheder ofte synes at overvælde med Hovedpine og vaagne Nætter. Knutzon har i sit Brev til Sønnen her skrevet, at Aal, Christie og Rosenkilde er afreiste d. 3. Juni hertil. Endnu er de ikke ankomne. Min Nysgjerrighed er meget spændt i Anledning af denne Nyhed.

Jeg nødes nu at slutte, udbedende mig D. K. Høiheds Tilgivelse, at mine Depecher endnu er adresserede til Norges Regent og ikke til dets Konge, da jeg om dette sidste ingen Vished har. I begge Tilfælde er min Troskab og Iver urokkelig den samme, saa og mine hjerteligste Bønner om Velsignelse og Held for min naadigste Herre.

Underdanigst

C. Anker.